

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci navrhovatele: **R. M.**, zastoupený Mgr. Jakubem Hrubým, advokátem se sídlem třída Míru 92, Pardubice, proti odpůrci: **město Špindlerův Mlýn**, se sídlem Svatopetrská 173, Špindlerův Mlýn, zastoupený Mgr. Vojtěchem Metelkou, advokátem se sídlem Martinská 608/8, Plzeň, **za účasti osoby zúčastněné na řízení: Seattle, s. r. o.**, se sídlem Na Poříčí 26, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 5. 2015, č. j. 30 A 3/2013 - 176,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 5. 2015, č. j. 30 A 3/2013 - 176, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

Zastupitelstvo města Špindlerův Mlýn schválilo usnesením č. 8/11/2011-Z ze dne 15. 11. 2011, územní plán města Špindlerův Mlýn (dále též „územní plán“). Územní plán nabyl účinnosti dne 1. 12. 2011.

Navrhovatel je vlastníkem pozemků p. č. 680/2 a p. č. 687/1 v katastrálním území Labská a p. č. 509/5 v katastrálním území Špindlerův Mlýn. Pozemky p. č. 680/2 a p. č. 687/1 v k. ú. Labská se dle předchozího územního plánu města Špindlerův Mlýn nacházely z hlediska jejich možného využití ve funkční ploše „VII – rozptýlená horská zástavba“, kde bylo možné umísťovat mj. byty majitelů a služební byty, prostory drobné nerušící výroby či komerční administrativy jako doplňkové funkce objektu. Napadený územní plán však tyto pozemky zahrnul do funkční plochy „KO – ostatní krajinná zeleň“,

ve které lze umísťovat pouze travní porosty, stromořadí, remízy, keřové pláště, břehové porosty vodotečí a vodních ploch, účelové komunikace, pěší cesty a cyklistické a jezdecké stezky, včelíny, včelnice a dočasné oplocování pozemků s mladou výsadbou za účelem jejich ochrany, resp. do funkční plochy „FP - louky a pastviny“. Pozemek p. č. 509/5 v k. ú. Špindlerův Mlýn se z hlediska možného využití nacházel dle předchozího územního plánu ve funkční ploše „II – komerční zóny nižší intenzity“, ve které bylo možné umísťovat zejména stavby občanské vybavenosti a služeb, rodinné domy v kombinaci s veřejným ubytováním, bytové domy, stavby veřejného ubytování a stavby drobné nerušící výroby či komerční administrativy jako doplňkové funkce k objektu. Napadený územní plán tento pozemek zahrnul do funkční plochy „OS.2 – občanská vybavenost sportovního charakteru – otevřená sportoviště a areály“, ve které lze umísťovat pouze sportovní nekrytá hřiště, okrasnou a rekreační zeleň, dětská hřiště, veřejně přístupné areály pro neorganizované volnočasové aktivity, minigolfové hřiště a stavby pro sportovní klubovny a šatny se sociálním vybavením.

Krajský soud na základě návrhu navrhovatele napadený územní plán jako opatření obecné povahy zrušil v těch částech, které se týkaly pozemků navrhovatele. Své rozhodnutí opřel zejména o fakt, že odpůrce neodůvodnil dostatečně změnu funkčního využití ploch, v nichž se nacházejí pozemky navrhovatele, oproti předchozímu územnímu plánu. Krajský soud připustil, že *„navrhovatel byl v průběhu procedury zpracování územního plánu svým způsobem nečinný, když proti jeho konceptu ani návrhu žádné námitky neuplatnil“*, konstatoval však, že vzhledem k zásadní změně ve způsobu využití pozemků oproti předchozímu územnímu plánu měl navrhovatel i přes svou nečinnost právo znát důvody provedené změny přímo z textové části územního plánu, respektive z jeho odůvodnění.

Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti odpůrce uvedený rozsudek krajského soudu zrušil svým rozsudkem ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 AOs 3/2013 - 33, neboť jej shledal nepřezkoumatelným. Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud pochybil, když sice konstatoval, že navrhovatel byl pasivní v průběhu řízení o návrhu územního plánu, nicméně v rozporu s tímto konstatováním krajský soud *„přistoupil k posouzení podaného návrhu tak, jakoby nepodání námitek či připomínek nebrálo při posouzení úspěšnosti návrhu v podstatě žádnou roli, tedy jako by navrhovateli za žádných okolností nemohlo jít k tíži. Z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že nároky na odůvodnění jednotlivých změn funkčního využití ploch budou zcela jiné v případě, kdy proti nim vlastníci konkrétních pozemků brojil včasnou námitkou.“* Pro tento zásadní rozpor shledal Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 109 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Současně Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„obecnost odůvodnění územního plánu tudíž v daném případě nedosahuje takové intenzity, že by ji bylo možno bez dalšího považovat za závažné porušení procesních práv vlastníků nemovitostí ve Špindlerově mlýně. Nelze souhlasit s krajským soudem v tom směru, že pouhé začlenění pozemku do určité plochy v předchozím územním plánu zakládá jeho vlastníkově právní nárok, aby seznal z odůvodnění nového územního plánu konkrétní důvody pro odlišné účelové určení daného pozemku, resp. jeho začlenění do jiné plochy.“*

Krajský soud poté v dalším řízení a „za účelem objasnění příčin navrhovatelovy pasivity“ v průběhu pořizování územního plánu nařídil ve věci dvě veřejná jednání;

pokračování

navrhovatel se z účasti řádně omluvil a souhlasil s projednáním a rozhodnutím věci v jeho nepřítomnosti. O podaném návrhu rozhodl krajský soud rozsudkem nyní napadeným kasační stížností tak, že návrh navrhovatele zamítl. Krajský soud v odůvodnění rozsudku zrekapituloval dosavadní průběh řízení a zopakoval argumentaci provedenou Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku. Krajský soud konstatoval, že navrhovatel v procesu tvorby a schvalování územního plánu nepochybně neuplatnil námitky ani proti konceptu ani proti návrhu územního plánu. Neuvedl žádné skutečnosti, které by jeho pasivitu v průběhu řízení o návrhu územního plánu odůvodňovaly. Krajský soud nezjistil ani žádnou jinou aktivitu navrhovatele, která by mohla být kladena na roveň uplatnění námitek. Proto krajský soud „*ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. června 2014, č. j. 5 AOs 3/2013 – 33*“ uzavřel, že navrhovatel neměl právo na podrobné odůvodnění zařazení jeho pozemků do jiných funkčních ploch oproti předchozímu územnímu plánu. Krajský soud uvedl, že podle uvedeného rozsudku odůvodnění změn jednotlivých funkčních ploch, jak je provedeno v napadeném územním plánu v obecné rovině, obstojí; „*na vysvětlenou*“ krajský soud dodal, že „*v kontextu všech čtyřech návrhových bodů*“.

II. Kasační stížnost

Proti druhému rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost navrhovatel („stěžovatel“). V ní namítal nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, tedy kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že si vyložil nesprávně závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku č. j. 5 AOs 3/2013 – 33. Nejvyšší správní soud nezavázal krajský soud k tomu, aby zkoumal příčiny stěžovatelovy pasivity v procesu přijímání územního plánu, a nezavázal jej ani v tom směru, zda má či nemá napadený územní plán zrušit či zamítnout. Podle stěžovatele krajský soud neměl zkoumat „(pouze) příčiny“ stěžovatelovy pasivity, ale měl posoudit její význam ve vztahu k jednotlivým návrhovým bodům.

Krajský soud na základě toho, že se stěžovatel opakovaně omluvil z nařízeného jednání, učinil závěr o tom, že stěžovatel byl nepochybně pasivní v procesu přijímání územního plánu. Tato otázka však nebyla sporná – skutečnost, že neuplatnil námitky, stěžovatel nikdy nerozporoval. Stěžovatel namítl, že závěr o posouzení významu a vlivu jeho pasivity v procesu projednávání opatření obecné povahy učinil krajský soud výlučně na základě toho, že stěžovatele předvolal k jednání a ten se nedostavil, byť svoji neúčast předem omluvil. Krajský soud tedy namísto jakéhokoliv přezkumu a následného odůvodnění pouze zjistil, že stěžovatel nepochybně neuplatnil námitky, což nebylo rozporováno. Posouzení významu a vlivu pasivity stěžovatele je otázkou právního posouzení, k jejímuž posouzení nebyla účast navrhovatele nutná. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na judikaturu zdejšího soudu.

Stěžovatel rovněž námitky směřuje proti výroku II. napadeného rozsudku, tj. do výroku o nákladech řízení, kterým krajský soud uložil stěžovateli povinnost nahradit

odpůrci náklady řízení. Stěžovatel poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které, nechají-li se orgány veřejné správy zastoupit v soudním řízení advokátem, nejedná se o účelně vynaložené náklady, a soudy by proto neměly přiznávat jejich náhradu. Hájit vlastní rozhodnutí je součástí řádného výkonu státní správy, k němuž je odpůrce dostatečně vybaven, proto nelze po stěžovateli spravedlivě požadovat, aby hradil náklady řízení vzniklé tím, že odpůrce se nechal v řízení zastoupit advokátem.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření odpůrce

Odpůrce ve svém vyjádření ze dne 28. 8. 2015 namítl, že stěžovatel se v kasační stížnosti nezabýval otázkou její přípustnosti. Podaná kasační stížnost je již druhá v pořadí a odpůrce v této souvislosti poukázal na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je opakovaná stížnost v téže věci přípustná jen za předpokladu, že jako její důvod je namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Odpůrce dále rekapituloval podstatné části předchozího zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu a v něm uvedeného závazného právního názoru. Podle odpůrce byl krajský soud zavázán v dalším řízení zkoumat zejména okolnosti, které by mohly osvětlit pasivitu stěžovatele v procesu přijímání opatření obecné povahy a k jeho zrušení přistoupit pouze za situace, kdy zjistí, že přijetím opatření obecné povahy došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře. Odpůrce je přesvědčen, že krajský soud se vysloveným závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu v dalším řízení řídil. Dle odpůrce návrhové body stěžovatele směřovaly proti proporcionalitě územního plánu, která „by měla být řešena v rámci pátého kroku algoritmu přezkumu OOP“ a proti neodůvodněnosti územního plánu ve vztahu ke změně funkčního využití ploch, která „měla být řešena v rámci třetího kroku algoritmu přezkumu OOP.“ Odpůrce je toho názoru, že s návrhovým bodem vzneseným proti nedostatečnému odůvodnění změn funkčního řešení se vypořádal již Nejvyšší správní soud, když v předchozím zrušovacím rozhodnutí poukázal na rozdílné nároky na odůvodnění změn funkčního využití ploch v případě, kdy proti nim vlastník vznesl námitky oproti případu, kdy zůstal pasivní a námitky nepodal, a když následně konstatoval, že obecnost odůvodnění napadeného územního plánu nedosahuje takové intenzity, že by ji bylo možno bez dalšího považovat za závažné porušení procesních práv vlastníků nemovitostí ve Špindlerově Mlýně. Pokud jde o namítané nepřiměřené uplatňování veřejného zájmu (proporcionalita územního plánu), krajský soud v této souvislosti správně zjišťoval, proč byl stěžovatel v procesu přijímání územního plánu pasivní. Jestliže stěžovatel žádné důvody neuvedl, dovodil krajský soud správně, že mu žádné objektivní důvody v podání námitek proti přijímanému územnímu plánu nebránily.

Pokud jde o kasační stížností napadený výrok o náhradě nákladů řízení, odpůrce namítl, že stěžovatelem zmíněný rozsudek č. j. 79 A 1/2013 – 85 vydal Krajský soud v Ostravě, nikoli Nejvyšší správní soud, jak nesprávně uvedl stěžovatel, a stejně jako příslušná judikatura Ústavního soudu se toto rozhodnutí týká „*přiznávání náhrady nákladů podstatně větším územně samosprávným celkům s podstatně větším administrativním aparátem (často se zaměstnanci i sekcemi s vysokoškolským právnickým vzděláním), a to statutárních měst!*“ Odpůrce nezaměstnává osobu s právním vzděláním, ale s ohledem na

pokračování

složitost tohoto typu správního řízení pokládal zastoupení advokátem v řízení před správním soudem za vhodné. Výhrada stěžovatele proti účelnosti takto vynaložených nákladů je podle odpůrce nepatřičná.

Odpůrce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., protože je nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.; pokud by pro odmítnutí kasační stížnosti neshledal důvody, navrhl odpůrce, aby byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval přípustnost kasační stížnosti, neboť v téže věci rozhoduje již podruhé.

Zruší-li Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, zaváže jej současně svým právním názorem pro další postup či rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Závazným právním názorem se rozumí ve zrušujícím rozsudku vyjádřený závěr o aplikaci a interpretaci práva, jež bylo nebo mělo být užito v rozhodované věci a jímž se soud zabýval ke kasačním námitkám, nebo jímž se zabýval nad jejich rámec v mezích § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.

Možnost účastníků řízení napadnout nové rozhodnutí soudu je omezena § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost nepřipustná proti *rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. Ze zákazu opakované kasační stížnosti ovšem platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí krajského soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav nebo nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by totiž znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Předchozí rozsudek krajského soudu zrušil zdejší soud právě pro nepřezkoumatelnost, opakovaná kasační stížnost je proto v nyní posuzované věci přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se a priori musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu a shledal ji důvodnou.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, resp. pro absenci odůvodnění. Krajský soud v novém rozhodnutí nejprve shrnul průběh prvního řízení a podrobně rekapituloval obsah svého zrušujícího

rozsudku ze dne 30. 5. 2013, poté na třech stránkách citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, jímž byl onen rekapitulovaný zrušující rozsudek zrušen. Samotné „důvody“ nynějšího zamítnutí návrhu stěžovatele jsou obsaženy pouze ve třech odstavcích na přelomu stran 7 a 8 nyní posuzovaného rozsudku, a to tak, že v prvních dvou odstavcích krajský soud toliko konstatoval, že je povinen napadené stěžovatelovo rozhodnutí znovu přezkoumat a je při tom zavázán „zkoumat příčiny navrhovatelovy pasivity v procesu tvorby územního plánu a na jejich základě vyhodnotit rozsah odůvodnění jeho námitek, uplatněných až v návrhu, v územním plánu.“ Dále konstatoval, že ve věci byla nařízena dvě jednání, z nichž se stěžovatel omluvil a neuvedl žádné skutečnosti k důvodům své pasivity v procesu tvorby územního plánu. Ve třetím odstavci krajský soud konstatoval, že není pochyb o pasivitě stěžovatele v procesu tvorby a přijímání územního plánu a uvedl, že proto nezbylo „než ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. června 2014, č. j. 5 AOs 3/2013-33, uzavřít, že navrhovatel neměl právo na podrobné odůvodnění zařazení jeho pozemků do jiných funkčních ploch oproti předchozímu územnímu plánu. A jak v uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil, zdůvodnění změn jednotlivých funkčních ploch, jak je v napadeném územním plánu provedeno, v obecné rovině obstojí, a krajský soud k tomu na vysvětlenou dodává, že v kontextu všech čtyřech návrhových bodů.“

Takovým „odůvodněním“ ovšem krajský soud právní názor vyjádřený v předchozím rozsudku zdejšího soudu nerespektoval, jak mu přikazuje § 110 odst. 4 s. ř. s. Jak zdejší soud připomněl například v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, sp. zn. 7 Afs 9/2011, „zrušení rozsudku krajského soudu Nejvyšším správním soudem neznamená, že by po vrácení věci k dalšímu řízení nový rozsudek krajského soudu již nemusel obsahovat veškeré náležitosti kladené na rozhodnutí krajského soudu.“ Nelze proto připustit, aby krajský soud v novém rozhodnutí pouze rekapituloval své předchozí rozhodnutí, aby toliko odkazoval na odůvodnění zrušujícího rozsudku kasačního soudu, nebo aby jeho obsah pouze citoval, aniž by jej následně aplikoval na situaci, o níž má znovu věcně rozhodnout.

Takový přístup je nepřipustný obzvláště za situace, kdy předchozí rozhodnutí soudu bylo zrušeno právě pro nepřezkoumatelnost, jako je tomu v nyní posuzovaném případě. Ve svém předchozím rozsudku Nejvyšší správní soud vytkl krajskému soudu vnitřně rozpornou argumentaci při posouzení procesní pasivity stěžovatele ve vztahu k nárokům na detailnost odůvodnění jednotlivých změn funkčního využití ploch v územním plánu. Svým závazným právním názorem jej pak zavázal zabývat se znovu a přezkoumatelným způsobem zdůvodnit význam pasivity stěžovatele při posouzení jeho návrhu, přitom jej upozornil na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 – 116. Nad rámec závěru o nepřezkoumatelnosti se kasační soud vyjádřil k míře obecnosti odůvodnění napadeného územního plánu ve vztahu ke změnám jednotlivých funkčních ploch a shledal jej dostatečným. Nejvyšší správní soud tedy v předchozím řízení nepřezkoumával rozsudek krajského soudu věcně a ani nezavázal krajský soud svým názorem ve vztahu k tvrzením obsaženým v návrhových bodech. Bylo povinností krajského soudu, aby v novém rozhodnutí vlastní argumentací a přezkoumatelným způsobem odpověděl na námitky, které stěžovatel vymezil ve čtyřech bodech svého návrhu; při svém rozhodnutí měl přihlídnout k procesní pasivitě stěžovatele v procesu tvorby a přijetí územního plánu a její význam posoudit „s přihlédnutím ke všem individuálním okolnostem případu, a to při zkoumání procesního postupu správního orgánu,

pokračování

při hodnocení případného rozporu opatření obecné povahy s právními předpisy, jakož i při hodnocení přiměřenosti zásahu do práv a povinností navrhovatele. Přitom je povinen vzít v úvahu práva a povinnosti těch, jimž by zrušení opatření obecné povahy podle návrhu způsobilo újmu na jejich vlastních právech.“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 2/2010 – 116). Neúčast stěžovatele při ústním jednání soudu je pro posouzení výše uvedeného zcela irelevantní.

Nejvyšší správní soud dále posoudil kasační námitku proti výroku II., jímž krajský soud uložil stěžovateli povinnost hradit odpůrci náklady řízení. Vycházel přitom ze závěrů, k nimž dospěl Ústavní soud např. v nálezu ze dne 14. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 1180/10, a nálezu ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 2984/09, a také ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 17. 2. 2010, č. j. Pst 1/2009 – 348), podle nichž lze jen velmi výjimečně označit za důvodné náklady orgánu veřejné moci vynaložené na zastoupení advokátem, neboť orgány veřejné moci, s dostatečným materiálním a personálním vybavením a zabezpečením, jsou schopny kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musely využívat právní pomoci advokátů. V nyní rozhodovaném případě je však třeba zohlednit to, že odpůrce je malou obcí, nad níž vykonává působnost pověřený obecní úřad a úřad s rozšířenou působností obce Vrchlabí (§ 4 a § 17 vyhl. 388/2002 Sb., o stanovení správních obvodů obcí v platném znění). Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že odpůrce jako obec bez rozsáhlejšího administrativního aparátu a zejména bez právního zázemí, vynaložila náklady na právní zastoupení advokátem důvodně. Kasační námitka proto není důvodná. Nicméně nutno konstatovat, že výrok o nákladech řízení nemůže obstát za situace, kdy Nejvyšším správním soudem je napadený rozsudek krajského soudu zrušen.

Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první, část věty před středníkem s. ř. s.). Krajský soud v souladu se shora uvedeným závěry znovu posoudí důvodnost návrhu; rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu